

עדותו של נאסר אבו נאב

בן 28, תושב סילוואן שכונת התימנים. העדות נגבתה ביום 10.2.2010 על-ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

אני גר עם ההורים בביתנו שנמצא בשכונת התימנים בסילוואן. את הבית שכרנו לפני הרבה זמן ממשפחת עבד אלרזאק, אני והאחים שלי גדלנו בבית הזה בשכונה, בלי שום שירותים ונוחיות הניתנים על ידי כל מוסדות השלטון, למרות זאת עדיין המצב לפי הערכתי היה יותר טוב מהיום.

אני מדבר על התקופה של שש או שבע שנים אחורה, התקופה שלפני ההשתלטות של המתנחלים על הבית השכן לנו שנקרא עכשיו "בית יונתן", ואחריו השתלטו על עוד בית שהוא צמוד לבית שלנו ("בית הדבש"), ואז התחילו הבעיות. יש הרבה סוגים של בעיות, לדוגמה: המצלמות שלהם שמכסות כל פינה ברחוב, חלק מהן מכוון לכניסות של הבתים שלנו.

בשכונה יש נוכחות אנשי אבטחה מצוידים בנשק עשרים וארבע שעות ביממה. הרכבים שלהם מהווים מכשול לחיי היום-יום שלנו. מהג'יפים שלא מפסיקים להסתובב בשכונה הלוך ושוב כל היום וכל הלילה נגרם רעש רב, הם עובדים עשרים וארבע שעות ביממה בלי הפסקה, מדברים כל הלילה בקול גבוה, והבית תמיד רועש – גם בשעות הלילה הקטנות, מה שמפריע לנו בשעות השינה. כך גם הרעש של הרכבים שלהם, שחונים בתוך המוסכים של הבית במקום ריק ללא דימום מנוע, והרעש של מנוע הג'יפים הכבדים האלה מהדהד לתוך כל השכונה שעות על גבי שעות.

ביום שלישי, בתאריך 9.2.2010 בשעה שש בערב, הייתי בדרכי הביתה. כאשר הגעתי לפתח הרחוב של ביתי האטתי בנסיעתי על מנת למצוא חניה, ואז נתקלתי באחד המאבטחים של המתנחלים, שהתעצבן מכך שאני נוסע לאט. אחרי שהחניתי את רכבי מול ביתי, ירדתי מהרכב, כאשר כל הזמן הזה נסע המאבטח ברכבו מאחוריי. פתאום הוא עצר לידי, והתחיל לקלל אותי בלי שום סיבה. אני פחדתי להיכנס איתו ללויכוח כי הייתי לבדי והם היו כמה בתוך הרכב, חוץ מזה מצבי הבריאותי לא מרשה לי להתעמת איתו, הייתי אחרי ניתוח טרי שעברתי שבועיים קודם לכן. לכן התעלמתי ממנו והמשכתי בכיוון הבית, ואז הוא ירק עלי והמשיך בנסיעה שלו. אני נכנסתי לבית שלי והוא הוריד את מי שהיה בג'יפ בבית של המתנחלים "בית הדבש" ונסע.

בהמשך אותו יום, בשעה 22:00 בערב, ישב אחי הקטן מוחמד אבו נאב בן 18 ועוד אחד מחבריו בכניסה של הבית שלנו כהרגלנו, כאשר פתאום נפתחה הדלת של בית המתנחלים שלידינו במרחק שלא עולה על שני מטר. מהדלת התפרץ אחד מהמאבטחים, כשהוא מסתכל שמאלה וימינה, ועיניו סורקות את הכל כאילו הוא מחפש משהו, עד שראה את אחי מוחמד, ואז הפסיק לחפש כאילו שמצא אבידה. הוא התקדם לכיוון שלו והתחיל לדבר בשפה מלוכלכת ובקול גבוה. אחי לא הבין את הדרישה שלו ולא הבין שום מילה ממה שהוא אמר, ולא הצליח לענות מפני שאינו דובר עברית. הוא פחד מצורת הדיבור שלו ולכן עמד כדי להגן על עצמו, בזמן שהמאבטח המשיך להתקרב אליו, עד שהגיע אליו ודחף אותו, וכך מצא אחי את עצמו שוכב על הרצפה ומקבל מכות, עד שהצליח חבר שלו להרחיק אותו ממנו. ברגע זה יצאתי החוצה ואחי סיפר לי כל מה שקרה.

בשלב הזה, נכנס המאבטח לתוך בית המתנחלים ואחי נשאר ברחוב. אנשים התחילו להתקבץ סביבנו ולשאל מה קרה. לא עברו שלוש דקות עד שנפתחה דלת בית המתנחלים, ושוב פעם התנפל המאבטח על אחי והתחיל לתת

לו מכות בכל חלקי גופו, מה שהפתיע אותו ולקח לו הרבה זמן עד שהצליח להתגונן ולעצור את האגרופים והבעיטות שקיבל. המאבטח השתמש בחפץ כבד שחור, אני חושב שזה היה פנס שהשתמש בו מאוחר יותר, בשלב זה, התמלא המקום בתושבי השכונה. אחי קיבל כמה מכות עם החפץ בפנים ובראש. תוך כמה רגעים הגיעו למקום יותר מ-20 מאבטחים מכל הכיוונים. עם הגעתם, קיבל המאבטח שהרביץ לאחי גיבוי ובטחון מלא, והתחיל להשתולל ולתת לו מכות בצורה גסה ביותר, ואז התערבו שאר המאבטחים, הרחיקו את המאבטח מהמקום והתפצלו לשתי קבוצות על מנת להרחיק גם את התושבים משני עברי הכביש, ולהשאיר את השטח פנוי ליד הכניסה ל"בית הדבש". בחלוף שעה מהמהומות הצליחו השכנים להרגיע את העניינים, התחילו לטפל בפצועים, ביניהם גם אימא שלי בת 52 שנה, שנפצעה מנפילתה ארצה על ידי המאבטחים ברגע שניסתה להגיע ולהגן על בנה. אמא שלי היא אישה חולה ועברה ניתוח צינתור כחודשים לפני האירוע, לכן היא נזקקה לטיפול רפואי ופונתה לטיפול בבית חולים.

אני הייתי עם תפרים טריים בבטן לאחר שעברתי ניתוח כשבועיים לפני האירוע, וכתוצאה מהמכות נפתחו לי התפרים. רק לאחר שהגיעה המשטרה למקום בשעה 23:30 ואחי ידע שלא יהיו עוד מהומות ברגע שהמשטרה נוכחת ומשקיפה במקום, אז נסעתי לבית החולים. בבית החולים נפגשנו עם אותו מאבטח אשר איים עלי וקילל אותי. הוא החל לאיים עלי וניסה עוד פעם להתגרות בי על מנת להתחיל קטטה מחדש, אני לא הגבתי לו בכלל.

לאחר שהשתחררתי מבית החולים, נסענו אני ואחי לכיוון תחנת 'שלם' כדי להגיש תלונה נגד המאבטחים. כאשר נכנסנו לתוך התחנה, ביקשו מאתנו בקבלה להמתין בצד עד שיתפנה החוקר, אך אחרי חצי שעה הודיעו לנו שהחוקר סיים את המשמרת שלו, ואמרו לנו לבוא למחרת על מנת להגיש את התלונה. בזמן הזה ראינו במקרה את המאבטחים של המתנחלים בחדרי החקירות, והבנו שהם הגיעו לפנינו והגישו תלונה נגדנו. למחרת הלכתי עם אחי לתחנת 'שלם' כדי להגיש את התלונה, אך שם הודיעו לנו שכבר הוגשה תלונה נגדנו, לכן נחקרנו על המקרה כאילו אנחנו החשודים. החוקר התמקד בשאלות מי התחיל להרביץ ולמי הייתה נוכחות יותר גדולה בשטח – לתושבים או למאבטחים, ובסיום התחקיר נמסרו לנו הזמנות לגשת ל"מגרש הרוסים" כדי להצטלם ולתת טביעות אצבע.